

14. 3. 2025

ID: 119310

Zbraně a střelivo

Držitel zbrojní licence je podle § 39 odst. 1 písm. q) zákona č. [119/2002](#) Sb., o střelných zbraních a střelivu, povinen ohlásit policii každou změnu ráže zbraně, nikoliv jen takovou, která je spojena se změnou kategorie zbraně.

(Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, čj. 2 As 94/2023-24)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobkyně: Řehák & Řehák, v. o. s., se sídlem Č.T., zast. Mgr. P.K., advokátem se sídlem P., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-12473-3/OBP-2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023, č. j. 8 A 34/2021-64, tak, že kasační stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-12473-3/OBP-2021. Tím bylo zčásti vyhověno jejímu odvolání proti rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, kterým byla shledána vinnou z několika přestupků podle zákona č. [119/2002](#) Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“).

[2] Předmětem řízení před městským soudem byl přezkum výroků I. a IV. rozhodnutí žalovaného, které se týkají dvou přestupků (v tomto rozsahu bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno). Přestupku podle § 76d odst. 8 zákona o zbraních se žalobkyně dopustila tím, že dovezla 45 kusů zbraní kategorie C ze Spolkové republiky Německo do České republiky, aniž k tomu měla potřebné povolení. Přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních se dopustila tím, že neohlásila do deseti pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže 44 kusů zbraní.

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Co se týče přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních, městský soud zdůraznil, že přestupková ustanovení v zákoně o zbraních je třeba vykládat spíše restriktivně, a to s poukazem na důležité zájmy, které zákon chrání. Smyslem povolení podle § 50 odst. 1 zákona o zbraních není jen podchycení a monitorování pohybu zbraní, ale též plnění mezinárodních závazků. Z těchto důvodů se nemůže žalobkyně vyvinutím tolika poukazem na to, že jí povolení (v době spáchání přestupku již neplatné) bylo v minulosti vydáno. Ostatně podstatou časově omezených povolení je to, že musí být po uplynutí určité doby opět obnovena. Proto nemůže být přestupek žalobkyně posuzován ani jako omyl. Tvrdí-li žalobkyně, že měl správní orgán vzít v úvahu skutečnost, že je podnikatelkou, která své povinnosti dosud příkladně plnila, má městský soud za to, že právě díky jejím znalostem a zkušenostem v oboru neměla dovoz zbraní bez povolení vůbec uskutečnit. Ani to, že v rozhodné době bylo ještě možné zadat do systému centrálního registru zbraní již neplatné povolení, nemění nic na výše uvedeném. Elektronické systémy se zkrátka v průběhu času vylepšují. Byť by se tedy obdobná situace již dnes neměla opakovat, nemůže mít tato skutečnost vliv na řádné plnění povinností ze strany žalobkyně. Na řádné plnění povinností nemá vliv ani údajná nečinnost policie, neboť

žalobkyně je povinna dodržovat své povinnosti bez ohledu na to, zda je policie schopna toto dodržování sledovat, či nikoli.

[5] K přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních uvedl městský soud, že smyslem tohoto ustanovení je ochrana základních údajů o zbraní. Mezi základní údaje, které identifikují zbraň, patří její kategorie a ráže. Z jazykového, systematického a logického výkladu § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních plyne, že změnu ráže je třeba ohlásit vždy (bez ohledu na to, zda změnou ráže dojde i ke změně kategorie zbraně). Ostatní námitky žalobkyně přesvědčivě vypořádal již žalovaný, proto městský soud odkázal na jeho odůvodnění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. [150/2002](#) Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] K přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních stěžovatelka namítla, že proces dovozu zbraní nelze omezit pouze na povinnost disponovat platným povolením. Upozornila na informační povinnosti dovozce zbraní vůči příslušnému útvaru policie podle § 50 odst. 7 zákona o zbraních. Zákon o zbraních činí z útvaru policie rovněž subjekt přepravy, který na základě splnění informační povinnosti dovozcem může např. i ovlivnit trasu přepravy. V tomto případě se útvar policie seznámil s ohlášením až po jednom týdnu od provedení přepravy, tudíž postavení policejního útvaru coby subjektu přepravy bylo potlačeno jeho vlastní nečinností. Z tohoto důvodu se útvar policie přinejmenším spolupodílel na tom, že dovoz zbraní neproběhl v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka má konkrétně za to, že útvar policie měl reagovat na neplatnost jejího povolení výzvou podle § 37 odst. 3 zákona č. [500/2004](#) Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Následně by mohla stěžovatelka dovoz zastavit a k porušení zákona o zbraních by vůbec nedošlo. Napadený rozsudek je v této části nezákonný, neboť městský soud tuto otázku nesprávně právně posoudil. Nadto je rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se městský soud vůbec nezabýval argumentací stěžovatelky ohledně povinnosti policejního útvaru učinit výzvu podle § 37 odst. 3 s. ř.

[8] K přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních stěžovatelka namítla, že městský soud vyložil § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních nesprávně. Oproti městskému soudu se domnívá, že zákon ukládá povinnost ohlašovat policii pouze takovou změnu ráže zbraně, která ve svém důsledku vyvolá i změnu její kategorie. Ze slova oprava totiž pojmově žádná změna kategorie vyplývat nemůže, neboť opravou nezískává zbraň žádné nové vlastnosti, pouze se obnovují její původní vlastnosti, které dočasně ztratila. Má-li dávat text ustanovení smysl, musí být pro vznik ohlašovací povinnosti při změně ráže zbraně určující, zda změnou ráže zbraně dojde zároveň ke změně její kategorie. V opačném případě by totiž podmínka změny kategorie zůstala zcela bez reálného využití. Stěžovatelka sice změnila ráži u několika zbraní, nedošlo ovšem ke změně jejich kategorie. Z tohoto důvodu je rozsudek městského soudu nezákonný.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že se městský soud nevypořádal s tou částí argumentace, v níž poukazovala na svůj dosavadní postup při hlášení změn zbraní v obdobných případech. V této části je proto rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. K přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních poukázal na to, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je odpovědností objektivní s možností liberace. Žádný z liberačních důvodů ovšem stěžovatelka neprokázala. Z tohoto důvodu je celá její argumentace právně irelevantní.

[11] K přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s

výkladem § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, jak jej provedl městský soud. Ráže je jedním z údajů, které přímo zbraň identifikují podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Stejně tak se podle vyhlášky č. [221/2017](#) Sb. jedná o údaj, který se zapisuje do průkazu zbraně. Oproti tomu oprava zbraně nemusí mít žádný vliv na údaje o zbraní. Proto je třeba ohlásit opravu zbraně pouze v případě, kdy v jejím důsledku dojde i ke změně kategorie zbraně jako jejího základního údaje.

[12] Ke kasační námitce, že se městský soud nevypořádal s žalobním bodem stěžovatelky, žalovaný uvedl, že povinnost vyplývající z § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních je zjevná. Dodal, že informační systémy podle zákona o zbraních vede Policejní prezidium České republiky. Ohlašovací povinnost směřuje ovšem k příslušnému útvaru policie. Jedná se tedy o dva odlišné subjekty. Stěžovatelka se proto nemůže zprostit své povinnosti ohlásit změnu ráže zbraně příslušnému útvaru policie tím, že oznámí změnu prostřednictvím centrálního registru zbraní.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních. Podle tohoto ustanovení se podnikatel se zbraněmi kategorie A, B nebo C nebo střelivem do těchto zbraní dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 50 odst. 1 přepravuje zbraně kategorie A, B nebo C nebo střelivo do těchto zbraní bez povolení. Podle § 50 odst. 1 téhož zákona zbraně kategorie A, B nebo C nebo střelivo do této zbraně může podnikatel v oboru zbraní a střeliva přepravovat za účelem vývozu z území České republiky, dovozu na toto území nebo tranzitu přes toto území pouze na základě povolení. Podle § 50 odst. 6 může příslušný útvar policie podnikateli se zbraněmi kategorie A, B nebo C nebo střelivem do těchto zbraní se sídlem nebo místem podnikání na území České republiky vydat povolení přepravovat zbraně nebo střelivo podnikateli nebo od podnikatele v oboru zbraní a střeliva se sídlem mimo území České republiky s platností na dobu až 3 let. Podle § 50 odst. 9 podnikatel, kterému bylo vydáno dlouhodobé povolení přepravovat zbraně nebo střelivo podle odstavce 6, podává po dobu platnosti tohoto dokladu při každé další uskutečňované přepravě pouze hlášení podle odstavce 7. Podle § 50 odst. 7 nejpozději 1 hodinu před zahájením přepravy je podnikatel povinen ohlásit příslušnému útvaru policie nebo Policejnímu prezidiu údaje týkající se přepravy. Hlášení se podává s využitím elektronické aplikace centrálního registru zbraní a jeho vytištěná listinná kopie musí doprovázet zbraně kategorie A, B nebo C nebo střelivo do těchto zbraní až do místa jejich určení a musí být předložena na požádání příslušným orgánům. Hlášení nepodává podnikatel, který všechny údaje týkající se přepravy uvedl již v žádosti o povolení přepravy.

[16] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že rozsudek městského soudu je v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je sice pravdou, že se městský soud nevyjádřil výslovně k aplikaci § 37 odst. 3 s. ř., nicméně z rozsudku je zřejmé, že odmítl argumentaci stěžovatelky jako celek. Měl totiž za to, že i případná nečinnost policie navazující na oznámení přepravy dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních by neměla žádný vliv na odpovědnost stěžovatelky za přestupek. Současně poukázal na to, že předmětem řízení není jednání policie (bod 45 napadeného rozsudku).

[17] Dospěl-li městský soud k tomuto závěru, bylo již nadbytečné výslovně se vyjadřovat i k případné povinnosti policejního útvaru aplikovat § 37 odst. 3 s. ř., neboť takové právní posouzení by nemohlo mít na věc žádný vliv. Tento závěr ostatně vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018-46), podle níž správní orgány ani soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

[18] Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že dovoz zbraní je poměrně komplexním „procesem“, do kterého vstupuje více subjektů, včetně příslušného útvaru policie. Stěžovatelka odkazuje na § 50 odst. 7 zákona o zbraních, tedy na povinnost dovozce zbraní ohlásit údaje týkající se přepravy policejnímu útvaru nejpozději jednu hodinu před zahájením samotné přepravy. Stěžovatelka má za to, že policejní útvar měl na základě hlášení zjistit, že její povolení je neplatné, načež ji měl vyzvat k opravě vad hlášení podle § 37 odst. 3 ř. Na to by stěžovatelka reagovala tak, že by od přepravy upustila, neboť nemohla hlášení opravit. Nejvyšší správní soud se s tímto výkladem stěžovatelky neztotožňuje. Stěžovatelka se snaží na základě zavádějící interpretace různých právních norem přesvědčit soud, že policie je povinna v návaznosti na hlášení dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních zkontrolovat, že jsou splněny všechny podmínky pro uskutečnění oznámené přepravy, a implicitně stvrdit (tím, že neučiní výzvu dle § 37 odst. 3 s. ř.), že přepravu lze provést. Stěžovatelkou konstruovaný „systém“ kontroly ovšem nemá žádný zákonný základ a navíc je v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy.

[19] Zákon o zbraních sice nevyklučuje použití správního řádu, nicméně § 37 s. ř. je použitelný na procesní úkony účastníků řízení, typicky v rámci správního řízení. Ohlášení přepravy dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních ovšem není procesním úkonem, který by byl učiněn ve správním řízení nebo směřoval k vydání osvědčení, potvrzení či sdělení (ve smyslu části čtvrté správního řádu), nýbrž jde o prostředek ke splnění zákonné povinnosti držitele licence, která nemá procesní charakter. Ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. směřuje k tomu, aby byly odstraněny takové vady podání, které brání jeho věcnému posouzení. Toto ustanovení ovšem neslouží k ověření, že podání splňuje po obsahové stránce všechny náležitosti potřebné k tomu, aby mu bylo vyhověno. Stěžovatelka se tedy nejenže nesprávně dovolává aplikace § 37 s. ř. na posuzovanou situaci, ale i nesprávně vykládá podstatu poučovací povinnosti správního orgánu podle odst. 3 tohoto ustanovení.

[20] Smyslem ohlášení je informovat příslušný útvar policie o potenciálně rizikové činnosti tak, aby měl možnost chránit veřejný zájem spočívající v ochraně života, zdraví, majetku, veřejného pořádku či bezpečnosti. Tento orgán může vydat rozhodnutí za účelem ochrany těchto hodnot (§ 50a odst. 4 zákona o zbraních), nicméně se tak stát nemusí. Již samotná lhůta, ve které má být ohlášení učiněno (nejpozději 1 hodinu před započítáním přepravy), nasvědčuje tomu, že smyslem hlášení není vyvolat kontrolu splnění podmínek pro přepravu zbraní za účelem jejich dovozu, ale umožnit správnímu orgánu bezprostředně reagovat na konkrétní faktické problémy při samotné přepravě. Jinými slovy, zákon předpokládá, že bezprostředně po ohlášení dojde k samotné přepravě zbraní, ohlášení má pouze vytvořit prostor pro případné operativní usměrnění průběhu přepravy tak, aby byl zajištěn nejen její hladký průběh, ale i ochrana veřejného zájmu. Neobstojí proto obrana stěžovatelky, že pokud by byla v návaznosti na provedené hlášení upozorněna útvarem policie na uplynutí platnosti povolení, nemusela v konečném důsledku přepravu uskutečnit.

[21] Je sice pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že hlášení není samoučelné. Jeho smyslem ale není kontrola platnosti povolení k přepravě zbraní či splnění dalších povinností podnikatele se zbraněmi.

To, zda stěžovatelka splňovala všechny předpoklady pro uskutečnění přepravy zbraní za účelem jejich dovozu, si musela vyhodnotit sama. Útvar policie, jemuž učinila oznámení, nenese žádný podíl na porušení povinnosti dle § 50 odst. 1 zákona o zbraních ze strany stěžovatelky. Jeho jednání tedy nepředstavuje okolnost, která by zprošťovala stěžovatelku odpovědnosti za přestupek.

[22] Co se týká přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, jehož se dopustí držitel zbrojní licence skupiny A až J tím, že neohlásí změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně podle § 39 odst. 1 písm. q), směřuje kasační námitka stěžovatelky k výkladu posledně uvedeného ustanovení.

[23] Dle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních je držitel zbrojní licence A až J povinen ohlásit do 10 pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně mající za následek změnu kategorie zbraně.

[24] Stěžovatelka argumentuje tak, že dle jejího názoru nemůže opravou zbraně nikdy dojít ke změně její ráže. Oprava nikterak nemění vlastnosti zbraně, pouze obnovuje ty, které zbraň již měla. Tudíž je nutné vztáhnout podmínku změny kategorie zbraně alespoň ke změně ráže. V opačném případě by totiž slova mající za následek změnu kategorie zbraně v § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních zůstala bez možnosti reálné aplikace. Stěžovatelka proto dospěla k závěru, že ohlašovací povinnost související se změnou ráže zbraně vzniká pouze tehdy, jestliže dojde v souvislosti se změnou ráže zbraně zároveň i ke změně její kategorie.

[25] Hypotéza právní normy obsažené v § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních je formulována alternativně: první varianta se týká změny ráže, druhá opravy zbraně. Z jazykového výkladu uvedené právní normy na první pohled nevyplývá, že by se podmínka změny kategorie zbraně měla vztahovat ke změně její ráže. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu omezit první variantu hypotézy dané právní normy pouze na takovou změnu ráže, jejímž důsledkem je změna kategorie zbraně, jistě by tak učinil přesnější formulací textu normy. Proto je třeba zdůraznit, že výklad stěžovatelky neodpovídá čistě jazykovému výkladu. To ostatně potvrzuje i stěžovatelka ve své argumentaci, neboť se odvolává na výklad sledující zachování rozumného smyslu daného ustanovení (viz stěžovatelčin obrat „Z uvedeného vyplývá, že jediná smysluplná souvislost...“).

[26] Při výkladu právní normy je třeba vždy nejprve vycházet z jejího doslovného znění. Výklad *e ratione legis* lze před jazykovým výkladem upřednostnit pouze za situace, kdy je jazykové vyjádření normy nejasné či nesrozumitelné (např. umožňuje více výkladů) nebo kdy je doslovné znění normy v rozporu s jejím smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakýchkoliv pochyb. Respektování podmínek, za nichž lze upřednostnit teleologický výklad právní normy před jazykovým, je významnou pojistkou proti libovůli orgánu aplikujícího právo (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, část IV). Jinými slovy, je třeba snést pádné argumenty k tomu, aby bylo přípustné právní normu vyložit jinak, než odpovídá jejímu doslovnému znění. Z důvodové zprávy k zákonu o zbraních nelze zjistit, jaký cíl zákonodárce touto právní normou sledoval.

[27] Nejvyšší správní soud předesílá, že se nebude pouštět do hodnocení, zda je možné opravou zbraně docílit změny její kategorie. Tato otázka se totiž týká pouze druhé varianty alternativně formulované hypotézy právní normy obsažené v § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních („oprava zbraně mající za následek změnu kategorie zbraně“). Tato druhá varianta nebyla na projednávaný případ městským soudem či žalovaným vztahována. Ani skutečnost, že by ona druhá varianta zůstala bez reálného využití, neboť změna kategorie zbraně její opravou je logický nonsens, neznamená, že by tím měl být ovlivněn výklad první varianty alternativně formulované hypotézy. Pokud by bylo zřejmé, že povinnost ohlásit změnu ráže zbraně se má vztahovat na jakýkoliv takový případ, není důvod tuto povinnost zužovat výkladem právní normy pouze proto, aby jiná její alternativa nezůstala bez praktického využití. Ostatně takového výsledku by stejně nebylo dosaženo, neboť ať se vyloží

první varianta jakkoliv, nemění to nic na tom, že opravu zbraně by bylo zapotřebí oznamovat jen tehdy, pokud by došlo ke změně kategorie zbraně (což je dle stěžovatelky logicky vyloučeno). Argument vycházející z potřeby zachovat rozumný smysl druhé varianty alternativní hypotézy je tedy nesmyslný.

[28] Má-li snad stěžovatelka za to, že následek v podobě změny kategorie zbraně se vztahuje k první variantě alternativně formulované hypotézy (změna ráže zbraně) a nikoliv k druhé (oprava zbraně), znamenalo by to, že by držitel zbrojní licence byl povinen oznamovat změnu ráže zbraně pouze v určitých případech (pokud by současně docházelo ke změně kategorie zbraně) a naproti tomu opravu zbraně vždy. Takový výklad ovšem nedává rozumný smysl.

[29] Ráže zbraně je jedním ze základních údajů identifikujících zbraň. Jedná se o údaj, který musí být evidován [viz čl. 4 odst. 4 písm. a) směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní]. Zákon o zbraních vymezuje v § 10 odst. 1 písm. c) skupinu údajů, které označuje jako údaje o zbrani. Jedná se o druh zbraně, značku výrobce zbraně, vzor (model), ráži a výrobní číslo zbraně. Ve svém souhrnu představují tyto údaje jedinečný identifikátor zbraně. Jeví se tedy racionální, jestliže zákon držiteli licence (stejně jakov § 29 držiteli zbrojního průkazu) ukládá povinnost ohlásit změnu ráže zbraně, neboť v důsledku toho se mění jeden ze znaků jedinečného identifikátoru zbraně. Z hlediska identifikačních údajů zbraně naopak není významná její kategorie, neboť ta je právním institutem koncipovaným pro diferencovaný přístup k jednotlivým skupinám (kategoriím) zbraní z hlediska jejich právního režimu. Vázání povinnosti oznámit změnu ráže zbraně na podmínku, že v důsledku toho došlo ke změně kategorie zbraně, tedy není logické. Z hlediska jednoznačné identifikace zbraně je naopak významná jakákoliv změna ráže zbraně, byť se v jejím důsledku nemění právní režim nakládání s ní (tedy kategorie zbraně). Naproti tomu není žádného rozumného důvodu, aby byla oznamována každá oprava zbraně (bez jakékoliv limitující podmínky). Informace o provedení opravy zbraně není z hlediska zákona o zbraních ani směrnice 91/477/EHS významná.

[30] Stěžovatelka svoji argumentaci týkající se výkladu hypotézy § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních nespojila se smyslem (účelem) právní normy, a tudíž nevykročila z mezí jazykového výkladu právní normy. Její výklad není podporován systematickým ani teleologickým výkladem právní normy a vede k neracionálnímu výsledku. Jen stěží lze považovat za rozumný (logický, a tudíž přesvědčivý) takový výklad, na jehož základě by bylo třeba ohlásit policii každou opravu zbraně, zatímco změna jednoho z významných identifikačních údajů zbraně povinně evidovaného státem by v určitých případech nevyžadovala ohlášení vůbec.

[31] Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod, proč by se měl v té části ustanovení § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, vztahující se ke změně ráže zbraně, jakkoliv odchylovat od výkladu zastávaného žalovaným i městským soudem. Takový výklad totiž není v rozporu s jazykovým výkladem a je navíc podpořen i výkladem teleologickým a systematickým, jenž reflektuje význam ráže zbraně pro její přesnou identifikaci. Zajištění evidenčního pořádku ohledně údajů o zbrani, které představují její jedinečný identifikátor, je základem pro řádné plnění dalších povinností stanovených zákonem o zbraních.

[32] Dále stěžovatelka namítá, že se městský soud nevypořádal s jí uplatněným žalobním bodem, v rámci kterého poukázala na předchozí postup správních orgánů. S touto námitkou se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené. Z tohoto důvodu dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu k závěru, že správní soud může odkázat na rozhodnutí správního orgánu v situaci, kdy se žalobní bod neliší od odvolací námitky, správní orgán se s odvolací námitkou řádně vypořádal a správní soud se s posouzením odvolací námitky ztotožní (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Přesně taková situace v této věci zjevně nastala.

[33] Nejvyšší správní soud odkazuje na body 51 a 52 napadeného rozsudku, v nichž městský soud dospěl na základě shora uvedených kritérií k závěru, že může na odůvodnění rozhodnutí žalovaného odkázat. Nejvyšší správní soud připouští, že by bylo pro větší přehlednost a snadnější identifikaci takto vypořádaného žalobního bodu vhodné alespoň krátce vystihnout jeho podstatu, nikoli pouze obecně uvést „Pokud jde o ostatní žalobní námítky žalobce, týkající se přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních,..“. Nicméně z kontextu rozsudku městského soudu a formulace žaloby je zřejmé, že městský soud se odkazem na rozhodnutí žalovaného vypořádal právě s žalobním bodem týkajícím se dosavadní praxe Policejního prezidia České republiky. Ostatně z kasační stížnosti se podává, že i sama stěžovatelka identifikovala, ke kterému z jí uplatněných žalobních bodů se městský soud vyjádřil právě tímto způsobem. Zcela jistě tedy mohla polemizovat se závěry městského soudu, jenž si osvojil závěry žalovaného, neboť důvody odmítnutí její argumentace jí musely být známy. Nicméně tak neučinila. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se městský soud s kasační námitkou vypořádal způsobem, který je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jeho rozsudek tak není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Další články:

- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Samospráva \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)